

Text **Irena Jirků**
šéfredaktorka

O sochách, krajině, o lidech...

„Baroko se snažilo naplnit program krajiny jako zahrady. Každá část měla danou funkci a segmenty krajiny byly ohraničené a strukturované. Také divočina měla svůj prostor. Když barokní člověk procházel krajinou, byla pro něj jasně srozumitelná,“ tvrdí Pavel Hájek a Günter Bartoš jeho slova dokládá působivými černobílými fotografiemi – vzpomínkami na baroko.

„Zajímá mě, co se stane se sochou v plenéru. A víte, co mě ještě víc vzrušuje? Jak socha dokáže celý prostor kolem sebe pozměnit,“ vysvětluje Michal Gabriel, proč svá díla instaluje nejraději pod širým nebem. Jeho červení koně se pasou v březovém hájku a smečka gepardů loví ve vysoké trávě, zatímco vesmírní bojovníci si dopřávají chvíli odpočinku na prosluněné louce. Ano, ta louka je jiná. A sochy? Plavné v pohybu, vážné v zamyšlení. Překvapivé, ale ne nepatřičné. Porozuměly si s krajinou. Zasáhly ji. A to bez jediného slůvka či gesta. Jsou mlčenlivé, stoické, imunní vůči všem emocím, vášním. Ne, to se skutečně nedá říct o nás, lidech! Kde se lidské city vlastně berou, k čemu slouží? A jak to, že nás dokážou vyprovokovat až k takovým činům, jako je pomluva? Proti ní naopak nikdo – snad ani sochy – nedokáže být imunní...

Listuji nejnovějším číslem Sanquisu. Přední čeští imunologové v něm píší o blízké budoucnosti svého oboru, houslistka Gabriela Demeterová líčí, proč někdy hraje jazz, primabalerína Tereza Podářílová vysvětluje, kdy nevnímá bolest. Samozřejmě, dojde i na baroko, sochy v krajině, na básně i na obrazy Vincenta van Gogha, jež jsou právě vystaveny ve Vídni... Padesáté osmé číslo je nejrozsáhlejší (co do počtu stránek) a také nejrozmanitější (co do různorodosti témat) v osmileté historii časopisu. Přeju hezké počtení!

lupin

